

Arrest

nr. 200 682 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 2 juni 2016 asiel aan. Op 17 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Bangyan in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Uw broer werkte voor de de "Board of Revenue" in Helmand. Jullie ontvingen dreigbrieven van de taliban waarin zij eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk. Op een dag kwamen de taliban naar jullie huis. Zij doodden jullie hond. Jullie schoten op hen waarbij een talib gewond raakte. Uw moeder zei vervolgens tegen hen dat u niet thuis was, waarna ze opnieuw vertrokken. U vertrok vervolgens met uw moeder naar Jalalabad waar u een nacht verbleef bij familie. Zij regelden uw reis. U vertrok anderhalve maand tot twee maanden na het Offerfeest van 2015, dat plaatsvond op 24 september 2015, uit Afghanistan. U verbleef een half jaar illegaal in Duitsland. Op 31 mei 2016 kwam u aan in België. U vroeg op 2 juni 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de taskara van uw vader, twee bankkaarten van uw broer, een document van het werk van uw broer, een dreigbrief van de taliban en een verzendingsbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Vooreerst slaagt u er niet in een duidelijk zicht te bieden op uw leefomstandigheden en financiële situatie als zoon van een landbouwersfamilie. Zo kan geen enkele – coherente – informatie bieden over de regeling en betaling van uw reis. U heeft, zelfs bij benadering, geen idee hoeveel uw reis heeft gekost (CGVS, p. 5). U heeft geen idee waar het geld voor uw reis vandaan komt (CGVS, p. 5). U zou hier nooit iets over gehoord hebben (CGVS, p. 5). Gevraagd wie uw reis regelde zegt u dat uw broer, die in Helmand woont en werkt, een overeenkomst had met iemand (CGVS, p. 6). Echter, op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw familie in Jalalabad, bij wie u tijdelijk verbleef, uw reis regelde (vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaart op het CGVS verder dat u slechts één nacht verbleef bij uw familie in Jalalabad terwijl u op de DVZ verklaarde er vier dagen te hebben verbleven (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met beide tegenstrijdigheden ontkent u louter dit op de DVZ gezegd te hebben (CGVS, p. 6), wat niet volstaat om de tegenstrijdigheden uit te klaren. Dergelijke vage en incoherente verklaringen over de kost en de regeling van uw reis roepen vragen op.

Verder zegt u dat sinds het overlijden van uw vader een boer op jullie gronden werkt (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de overeenkomst tussen uw familie en de boer die op het land werkt zegt u dat ieder de helft krijgt (CGVS, p. 7). Dit is opvallend, gezien het normale verdeelsysteem van de pacht van land in Nangarhar behelst dat een derde van de productie van het land naar de boer gaat en twee derden naar de eigenaars. U wordt dan gevraagd of het daadwerkelijk de normale overeenkomst is voor de pacht van landbouwgrond dat ieder de helft krijgt, waarop u louter zegt dat het in uw regio zo was maar dat u niet weet hoe het in andere regio's verdeeld werd (CGVS, p. 7). Uw antwoord strookt echter niet met de informatie die op het CGVS voorhanden is.

U zegt verder dat er pindanoten werden verbouwd op jullie gronden (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer de zaaiperiode voor pindanoten begint zegt u dat u de maand niet kent (CGVS, p. 7). Gevraagd naar het seizoen zegt u louter dat het weer "gemiddeld" is (CGVS, p. 7). Gevraagd specifiekere informatie te geven over wanneer pindanoten gezaaid worden zegt u dat het na de oogst van de maïs is (CGVS, p. 7). Echter, u kan niet zeggen of dit in het begin, het midden of op het einde van het jaar is (CGVS, p. 7). U kan ook niet zeggen hoelang het hele proces van zaaien tot de oogst duurt (CGVS, p. 8). Dat u geen enkele informatie weet te geven over wanneer pindanoten, een gewas op jullie eigen gronden, gezaaid worden en hoelang het proces duurt doet twijfelen aan uw beweerde afkomst uit een landbouwersfamilie.

Verder vallen uw verklaringen over de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in uw district maar moeilijk te rijmen met de beschikbare informatie. Eerst zegt u, gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw regio, dat u van elk incident een specifiek voorbeeld kan geven (CGVS, p. 12). Gevraagd wanneer IS naar uw district is gekomen zegt u louter dat de taliban de controle hadden over uw district, dat IS vervolgens kwam en "eens" vocht met hen en dan niet meer terugkwam (CGVS, p. 12). Gevraagd hier meer over te vertellen herhaalt u echter opnieuw dat de taliban de controle had en dat ze – IS – tegen alles vochten en weer vertrokken, en zegt u verder nog dat u geen details heeft en dit alles is dat u weet (CGVS, p. 12). Gevraagd wat er verder met IS gebeurde na dit gevecht – u zegt dat ze slechts een keer naar uw district kwamen – kan u geen informatie geven en zegt u er louter nog bij dat ze verslagen waren (CGVS, p. 12). Uit informatie blijkt dat in mei 2015 IS begon te vechten tegen de taliban en dat zij in juli zes districten, met uitzondering van de stedelijke centra, onder controle hadden, waaronder het district Deh Bala. Door de gevechten ontstond een vluchtelingenstroom van honderden families uit de regio richting Jalalabad, onder meer uit Deh Bala. Een jaar later, in mei 2016, is IS nog steeds aanwezig in Deh Bala en werd er melding gemaakt van incidenten waarbij IS mensen doodschoot om hun sterke positie aan te tonen. Ook in februari 2017 werd er nog bericht over de aanwezigheid van IS in Deh Bala. Het enige dat u weet te zeggen over de aanwezigheid van IS in Deh Bala is dat zij "eens" gevochten hebben met de taliban en vervolgens verslagen werden. In het licht van bovenvermelde informatie doet dit ernstig twijfelen aan uw verblijf in Deh Bala en in deze regio van Nangarhar tijdens deze periode.

Het is tevens opvallend dat u zegt dat u naar de radio luisterde, maar dat u geen enkel radiokanaal kan benoemen (CGVS, p. 13). Gevraagd dit gebrek aan kennis te verklaren zegt u louter dat u niet naar de radio luisterde, hoewel u net daarvoor het tegendeel zei (CGVS, p. 13). U kan ook geen radiopresentatoren benoemen (CGVS, p. 14). Deze elementen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

U kan ook geenszins doorleefd vertellen over uw reis van Jalalabad naar de grens met Pakistan. Gevraagd hierover te vertellen zegt u dat u op een bus werd gezet met andere jongens, dat jullie vier uur reden en dat u aankwam in Nimroz (CGVS, p. 15). Dan werden jullie in Datsuns verder vervoerd met 30 tot 35 andere mensen (CGVS, p. 15). Aangezien dit een beperkt relaas is over uw reis doorheen heel Afghanistan langs de gevaarlijke snelweg Kaboel-Kandahar wordt u gevraagd nog meer te vertellen over uw reis van Jalalabad naar Nimroz maar u kan geen bijkomende informatie bieden en zegt louter dat u in de auto werd gezet en dat u de namen van de plaatsen tussen Jalalabad en Nimroz niet kent (CGVS, p. 15). U wordt dan gevraagd of u geen enkel idee heeft van provincies, steden of regio's die u zou gepasseerd kunnen zijn onderweg naar Nimroz waarop u zegt van niet (CGVS, p. 15). U wordt nogmaals de kans geboden om over uw ervaringen te vertellen tijdens uw reis van Jalalabad naar Nimroz maar u zegt louter dat u de plaatsen onderweg niet kent en dat u deze aan niemand kon vragen (CGVS, p. 15). Dat u geen enkele provincie of stad onderweg naar Nimroz weet te benoemen is des te opmerkelijker daar u verklaart dat uw broer in Lashkargah in Helmand zou werken (CGVS, p. 16). Helmand ligt immers op de weg naar Nimroz en Lashkargah ligt niet ver van de snelweg naar Nimroz. U kan verder ook geen enkele schatting geven van hoelang uw reis naar Pakistan duurde, hoewel u eerder aangaf dat deze vier uur zou hebben geduurd, wat dan weer niet aannemelijk is gezien de

afstand (CGVS, p. 15 en 16). Dergelijke beperkte en vage verklaringen over uw reis van Jalalabad naar Pakistan doen ernstige twijfels rijzen over uw herkomst uit de provincie Nangarhar.

U wordt vervolgens enkele malen gevraagd naar een andere weg naar Pakistan vanuit Deh Bala dan via Nimroz, maar u blijkt hier niets over te weten. Dit is vreemd, gezien niet alleen uw eigen district grenst aan Pakistan, maar ook één van de twee grootste grensposten van Afghanistan met Pakistan in uw provincie ligt. U wordt er zelfs op gewezen dat Pakistan dichtbij uw regio ligt dan Nimroz maar u geeft opnieuw aan hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 16). Voor een inwoner uit Nangarhar, een grensregio met Pakistan waar bovendien vaker met de Pakistaanse roepie wordt betaald dan met Afghani zijn dergelijke verklaringen twijfelachtig. Pas nadat u gevraagd wordt naar de provincies van Afghanistan die dichtbij Nangarhar liggen zegt u dan plots dat Nangarhar “dichtbij de grens met Pakistan” ligt, wat niet meer weet te overtuigen (CGVS, p. 16). Bovendien is het opvallend dat u ook geen enkel idee welke andere provincies van Afghanistan er dichtbij Nangarhar liggen (CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het dorp Bangyan in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Deh Bala heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vanwege wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien is het opvallend dat er op de taskara van uw vader, die is afgegeven in 1385, een stempel uit 1387 staat. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw herkomst uit Deh Bala, en bijgevolg niet aan de vervolgingsfeiten die u beweert er te hebben meegemaakt, kan er ook geen bewijswaarde gehecht worden aan de dreigbrief die u neerlegt. Bovendien kunnen zulke stukken gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructies opgesteld zijn. De bankkaarten van uw broer betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien hebben deze geen betrekking op uw herkomst. Wat betreft het document over het werk van uw broer dient gezegd dat u zelf geen enkel idee heeft wat voor document dit is en wat er in staat (CGVS, p. 3). Evenmin weet u wat uw broer zelf van werk doet. U omschrijft zijn werk als “Board of Revenue” (“mastofiat”) maar weet niet wat dit voor dienst is en wat uw broer daar precies doet (CGVS, p. 16). Het verzendingsbewijs wijst er louter op dat u post heeft ontvangen uit Deh Bala maar is daarom geenszins een bewijs van uw eigen herkomst en verblijf in Deh Bala.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 17). U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 17). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en

48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van het algemeen beginsel van *“behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de regeling en betaling van de reis, handhaaft verzoeker dat zijn broer zijn reis en vlucht geregeld heeft. Hij benadrukt tevens dat hij wel degelijk verbleef bij zijn familie in Jalalabad die hem en zijn broer hierbij geholpen hebben.

Betreffende zijn profiel als landbouwerszoon, herhaalt verzoeker dat hij zelf niet op het land werkte en dat hij de maanden niet kent en stelt hij dat dit verklaart waarom hij moeilijkheden heeft om te antwoorden op de vragen over de landbouw. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) hier helemaal geen rekening mee houdt.

Betreffende de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in zijn regio van herkomst, stelt verzoeker dat hij verteld heeft over wat hij zelf beleefd en ondervonden heeft. Hij benadrukt dat hij in mei 2016 niet meer aanwezig was in Deh Bala.

Betreffende zijn reis naar Pakistan, stelt verzoeker dat hij de hele reis in de auto gebleven is en geen enkele plaats gezien heeft tussen Jalalabad en Nimroz. Verder benadrukt hij dat hij zijn vlucht niet zelf geregeld heeft en dat hij 15 jaar oud was wanneer hij Afghanistan verlaten heeft, zodat het begrijpelijk is dat hij niet weet of er een kortere weg was om Afghanistan te verlaten.

Verzoeker stelt voorts afkomstig te zijn uit Deh Bala, in de provincie Nagharhar, en meent dat hij dit ook heeft kunnen bewijzen gedurende zijn gehoor, daar hij veel antwoorden heeft kunnen geven betreffende zijn regio van herkomst. Hij citeert hiertoe in zijn verzoekschrift passages uit het gehoorverslag en hekelt dat het CGVS hem te weinig vragen heeft gesteld, bijvoorbeeld over recente gebeurtenissen zoals droogtes en overstromingen, provincie- en districthoofden, enz., om zijn regio van herkomst op serieuze wijze na te gaan.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het *“UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Op basis van deze elementen is verzoeker van mening dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd. Hij hekelt dat zijn vrees voor vervolging door de taliban en ISIS gedurende het gehoor en in de bestreden beslissing niet werden aangehaald en dat dit, gezien zijn profiel en leeftijd, onaanvaardbaar is.

In ondergeschikte orde citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verwijst hij naar de algemene situatie in Afghanistan, en meer in het bijzonder de situatie in Nangharhar. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het Afgaanse grondgebied een reëel gevaar zou vormen voor zijn leven of persoon.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker ten slotte de bestreden beslissing te vernietigen omdat het CGVS geen rekening gehouden heeft met zijn profiel. Hij is namelijk ongeletterd en was maar 15 jaar oud wanneer hij Afghanistan verlaten heeft. Hij meent dat het CGVS zijn regio van herkomst niet op serieuze wijze geanalyseerd heeft en hieromtrent te weinig vragen gesteld heeft, terwijl hij hieromtrent heel wat vragen heeft kunnen beantwoorden.

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet onontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat hij niet aannemelijk kan maken afkomstig te zijn uit het dorp Bangyan in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op grond van de vaststellingen (i) dat verzoeker er niet in slaagt een duidelijk zicht te bieden op zijn leefomstandigheden en financiële situatie als zoon van een landbouwersfamilie aangezien hij geen enkele - coherente - informatie kan bieden over de regeling en betaling van zijn reis, zijn verklaringen over het normale verdeelsysteem van de pacht van land in Nangarhar niet stroken met de informatie van het CGVS, en hij geen enkele informatie weet te geven over wanneer pindanoten, een gewas op hun eigen gronden, gezaaid worden en hoelang het proces duurt, (ii) dat verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in zijn district maar moeilijk te rijmen vallen met de beschikbare informatie, (iii) dat verzoeker geen enkel radiokanaal en ook geen radiopresentatoren kan noemen terwijl hij aanvankelijk verklaarde naar de radio te luisteren, (iv) dat verzoeker geenszins doorleefd kan vertellen over zijn reis van Jalalabad naar de grens met Pakistan, (v) en dat verzoeker niets weet over een andere weg naar Pakistan vanuit Deh Bala dan via Nimroz, terwijl niet alleen zijn eigen district grenst aan Pakistan, maar ook één van de twee grootste grensposten van Afghanistan met Pakistan in zijn provincie ligt en Pakistan dus dichterbij zijn regio ligt dan Nimroz. De commissaris-generaal besluit hieruit dat vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat hier onlosmakelijk mee verbonden is en meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat hij door verzoekers gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, en dat verzoeker, door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken

die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt geboren te zijn in 2000 in het dorp Bangyan, in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 22, verklaring DVZ, nr. 10; stuk 6, gehoorverslag CGVS van 20 juni 2017, p. 17-18). Voorts stelt verzoeker dat hij ongeletterd is en dat hij als landbouwerszoon hout van de berg bracht (adm. doss., stuk 22, verklaring DVZ, nrs. 11 en 15; stuk 6, gehoorverslag CGVS van 20 juni 2017, p. 6-7). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde land en streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

Na de lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Voorts onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen of te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft nu hij in wezen blijft steken in het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat verzoeker geen enkele – coherente – informatie kan bieden over de regeling en betaling van zijn reis. Zo verklaart verzoeker bij het CGVS dat zijn broer zijn reis regelde (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag CGVS 20 juni 2017, p. 5-6), terwijl hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard had dat zijn familie in Jalalabad, bij wie hij tijdelijk verbleef, zijn reis regelde (adm. doss., stuk 22, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekers betoog dat zijn broer zijn reis en vlucht geregeld heeft en dat hij bij zijn familie in Jalalabad verbleef die zijn broer hierbij geholpen hebben, is dan ook niet meer dan een gekunstelde verklaring (*post factum*) teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Uit het gehoorverslag van het interview op het CGVS blijkt niet dat verzoeker, geconfronteerd met deze incoherentie tussen zijn opeenvolgende verklaringen, deze uitleg gaf voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat zijn reis en vlucht door zijn broer dan wel door zijn familie geregeld is, biedt overigens geen verschoning voor het feit dat verzoeker hierover geen enkele

informatie kan bieden. Bovendien biedt verzoeker met voormelde artificiële verklaring geen verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen aangaande het aantal dagen dat hij bij zijn familie in Jalalabad zou verbleven hebben.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over het normale verdeelsysteem van de pacht van land in Nangarhar niet stroken met de informatie van het CGVS, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', nr. 1), en dat verzoeker geen enkele informatie weet te geven over wanneer pindanoten, een gewas op hun eigen gronden, gezaaid worden en hoelang het proces duurt. Verzoeker tracht dit te verklaren door er op te wijzen dat hij nooit op de velden gewerkt heeft, doch slaagt er niet in te overtuigen. De Raad acht het immers nefast voor zijn geloofwaardigheid dat verzoeker, als landbouwerszoon die nooit naar school ging, zo weinig over de landbouwactiviteiten van zijn vader kan vertellen. Men mag verwachten dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, beter op de hoogte is van de landbouwactiviteiten op hun gronden.

Daarnaast stroken verzoekers verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet met de beschikbare informatie. Zo antwoordde verzoeker, gevraagd wanneer Islamitische Staat (IS) naar zijn district is gekomen, louter dat IS "eens" kwam, dat de taliban "eens" met hen vocht en dat ze dan niet meer terugkwamen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag CGVS 20 juni 2017, p.12). Uit de informatie van het CGVS, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', nr. 2, p. 15-16), blijkt echter dat IS in mei 2015 begon te vechten tegen de taliban en dat zij begin juli zes districten, met uitzondering van de stedelijke centra, onder controle hadden, waaronder het district Deh Bala. Door de gevechten ontstond een vluchtelingenstroom van honderden families uit de regio richting Jalalabad, onder meer uit Deh Bala. Een jaar later, in mei 2016, is IS nog steeds aanwezig in Deh Bala en werd er melding gemaakt van incidenten waarbij IS mensen doodschoot om hun sterke positie aan te tonen. Het hoeft geen betoog dat verzoeker, door louter te stellen dat hij alles heeft verteld wat hij zelf heeft beleefd en ondervonden, de voormelde ongerijmdheid niet opheft. Ook het gegeven dat hij in mei 2016 niet meer aanwezig was in Deh Bala, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat IS "eens" kwam en dan niet meer terugkwam omdat ze verslagen waren, terwijl uit de objectieve informatie van het CGVS blijkt dat IS nog steeds aanwezig was in Deh Bala op het moment van zijn vertrek uit dit dorp.

Voorts laat verzoeker het volgende motief van de bestreden beslissing volledig ongemoeid:

"Het is tevens opvallend dat u zegt dat u naar de radio luisterde, maar dat u geen enkel radiokanaal kan benoemen (CGVS, p. 13). Gevraagd dit gebrek aan kennis te verklaren zegt u louter dat u niet naar de radio luisterde, hoewel u net daarvoor het tegendeel zei (CGVS, p. 13). U kan ook geen radiopresentatoren benoemen (CGVS, p. 14). Deze elementen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins doorleefd kan vertellen over zijn reis van Jalalabad naar de grens met Pakistan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij geen enkele plaats gezien heeft tussen Jalalabad en Nimroz omdat hij de hele reis in de auto gebleven is, beperkt hij zich tot een loutere herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS heeft verklaard, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij aldus in gebreke blijft. Gezien de grote emotionele impact die deze reis op hem gehad moet hebben, mag van verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, redelijkerwijs verwacht worden dat hij hier doorleefder over zou kunnen vertellen.

Hoewel niet alleen zijn eigen district grenst aan Pakistan, maar ook één van de twee grootste grensposten van Afghanistan met Pakistan in zijn provincie ligt en Pakistan dichterbij zijn regio ligt dan Nimroz, weet verzoeker, gevraagd naar een andere weg naar Pakistan vanuit Deh Bala dan via Nimroz, niets te vertellen, zelfs niet wanneer hij er uitdrukkelijk op gewezen wordt dat Pakistan dichterbij zijn regio ligt dan Nimroz (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag CGVS 20 juni 2017, p. 15-16). Zijn jeugdige leeftijd biedt hiertoe geen verschoning. Voor een inwoner uit Nangarhar, een grensregio met Pakistan waar bovendien vaker met de Pakistaanse roepie wordt betaald dan met Afghani, zijn dergelijke verklaringen ongeloofwaardig.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, wordt er op gewezen dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de door hem aangebrachte individuele elementen, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier of uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan (onder meer) heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Tevens blijkt dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Bovendien blijkt dat de commissaris-generaal, door in de bestreden beslissing de bevoegde Staatssecretaris te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 op hem van toepassing is, gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker.

Tevens stelt de Raad vast dat de kennis die van verzoeker werd verwacht in de bestreden beslissing niet van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers ongeletterdheid en jeugdige leeftijd vormen geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis inzake de regio waar hij gedurende zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen met een lage scholingsgraad en jeugdige leeftijd mag immers worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoeker bleef wat dat betreft echter in gebreke. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers analfabetisme en jonge leeftijd. Er werden verzoeker immers geen vragen gesteld waarvoor hij, om erop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau diende te beschikken. De vragen die aan verzoeker werden gesteld, waren eenvoudig en duidelijk. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake zijn regio van herkomst betrekking op elementen uit zijn persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn profiel geen afdoende verschoning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis hiervan.

Waar verzoeker hekelt dat het CGVS hem te weinig vragen heeft gesteld, bijvoorbeeld over recente gebeurtenissen zoals droogtes en overstromingen, provincie- en districthoofden, enz., om zijn regio van herkomst op serieuze wijze na te gaan, dient erop te worden gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de "*protection officer*" van het CGVS is om het gehoor te sturen. Er kan dan ook niet worden begrepen waarom verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt betreurd te zijn dat hij omtrent het voorgaande niet meer kon uiteenzetten.

Gelet op het hoger vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker, op grond waarvan alleen maar kan worden besloten dat hij zijn beweerde afkomst uit Deh Bala, gelegen in de provincie Nangarhar, niet aannemelijk heeft gemaakt, is de Raad van oordeel dat de kennis die hij wel heeft tentoongespreid slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft die niet opweegt tegen de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis.

Waar verzoeker nog laakt dat hij op het CGVS zijn vluchtrelaas niet heeft kunnen vertellen, dient andermaal te worden herhaald dat hij, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala, in de provincie Nangarhar. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen.

De vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze weerlegd of ontkracht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Bangyan in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaansluiting dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Deh Bala, in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het

Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN